

TEREZA MAXOVÁ

Jednoduše dokonalá

Marie Claire oslovila jednu z nejkrásnějších Češek a požádala ji, aby zapózovala na fotografiích BEZ MAKE-UPU a dala vyniknout i svým tělesným PŮVABŮM. Tereza Maxová však neodhalila jen své svůdné křivky, ale dala nám možnost NAHLÉDNOUT i do svého SOUKROMÍ a do nových projektů své nadace.

Text: MICHALA KOMRSKOVÁ

Foto: GORAN TAČEVSKI

Rozhodovala jste se dlouho, než jste na naši výzvu pózovat nenalíčená kývla?

Ani ne. Ocenila jsem snahu Marie Claire ukázat ženám cestu k přirozenosti. V dnešním světě klamu a retuší se snadno můžeme nechat mýlit, že třicátnice nemají vrásky a jsou dokonalost sama.

Co pro vás znamená krása?

Výhodu a dar, který si ale nelze nijak zasloužit, lze však využít pro dobrou věc.

Pouhý rok po porodu máte znovu svou dokonalou postavu.

Jak se vám to podařilo?

Mám dva nejlepší fitness trenéry – Tobyho a Mínu. Ale také musím přiznat, že jsem se začala věnovat více józe a baletu. Na Národní divadlo to nebude, ale pro zlepšení postavy a držení těla vřele doporučuju.

V Čechách jste téměř po roce a jen na čtyři dny. Znamená to, že doma už jste v Monaku?

Doma jsme tam, kde chodí Tobík do školy. Dřív jsem byla zvyklá brát ho na cesty, ale už je z něj dítě školou povinné, takže se mnou jezdit nemůže.

Máte srovnání i pokud jde o školství. V čem je monacké lepší?

Tobias chodí do dvojjazyčné školy, o které si myslím, že umožňuje dětem vzdělávat se v cizím jazyce nenásilnou

a přirozenou formou. Toby je toho důkazem, neboť po roce začíná číst a komunikovat ve francouzštině. Ve škole není jediný, jehož mateřský jazyk není ani francouzština, ani angličtina, a do kolektivu rychle zapadl.

Právě jste fotila pro Marie Claire. Už jste zpět v práci, nebo jste si jen „odskočila“ z mateřské?

Přiznávám, že poslední rok jsem se věnovala víc rodině než modelingu a většinu času jsem trávila na jihu Francie. Mína je ještě malinká, a tak jsem se jí i Tobíkovi chtěla maximálně věnovat.

Proč říkáte na jih Francie, když žijete v Monaku?

Monako zní strašně!

Ano, je to takový... betonový stát ve státě.

Přesně! Přiznávám, že Monako má pověst betonového města elitářů a daňového ráje. Ale není to tak, Monako je mezinárodní kosmopolitní místo, kde se s diskriminací nebo šikanou nesetkáte. Je i velmi bezpečné: když jsem zapomněla kabelku na hřišti a po sedmi hodinách se tam vrátila, našla jsem vše tak, jak jsem nechala... Nevadí mi zde žít, jih Francie mi byl vždycky bližší. Ale zároveň cítím, že je to přestupní stanice na krátkou dobu. Dokud jsou děti malé. Máme tu vše, co potřebujeme – ať už jde o dobré vzdělání pro děti, krásné počasí, moře nebo výborné jídlo.

Žít ekologicky a kupovat bioprodukty je pro vás důležité?

Já nakupuji na trhu a prakticky všechno. To ani nemusí mít nálepkou bio.

Jak to řešíte v České republice? Tady není moc trhů, kde by se dalo nakupovat místní zboží.

Jsem tu pokaždé příliš krátce a nemám čas moc to řešit. Navíc nikdy jsem nebyla co se týče jídla zhýčkaná a vybírává. Myslím, že člověk by měl jíst to, co k dané zemi patří. Proto různě nakoupím zeleninu, ovoce, ale určitě tu nebudu kupovat francouzské sýry nebo mořské ryby. To si raději dáme vepřové maso, protože to je zkrátka domácí.

Když jsem nastýdlá tady, dám si český med a českou slivovici, když jsem nemocná ve Francii, dám si francouzský med a francouzskou hruškovici.

Co je naopak na Monaku nezáživné?

Je to taková malá vesnička má středisková, kde matky chodí na dětské hřiště na vysokých podpatcích a pleťtu si mě s paní na hlídání, protože já jsem tam v džínách a teniskách... Ale pozitiva jednoznačně převažují. Navíc máme možnost cestovat, každý víkend jsme pryč, ať už v Itálii nebo v Provence. Nedokázala bych žít v Monaku celý rok.

Máte tam víc klidu než v České republice?

Mám tam víc anonymity. Ale do Prahy i tak jezdím ráda, protože tu žijí moji přátelé. V Monaku postrádám český smysl pro humor. Sarkasmus tam berou osobně, takže tam zásadně nevtipkujte! A chybí mi tam ta naše ležérnost bytí. Chybí mi rodina, česká televize, drbání s kamarádkami.

Říkala jste, že Monako je přestupní stanice. V jakém slova smyslu?

V pravém slova smyslu. Monako je pro mě přechodné místo, kde nechci zůstat do konce života. Teď jsou děti malé a žít v místním bezpečí a pohodlí dává smysl. Ale až malinko povyroستou, Monako nám bude malé. Já osobně mám ráda velká města, nabitá energií, kde se něco děje, kde žijí rozdílné sociální skupiny. Mě baví, když město nabízí různý mix životních stylů – třeba když tam narazím na pankáče, rockový klub, luxusní restauraci, bleší trh, to vše kousek od sebe. Vyhovuje mi ta rozdílnost. Tohle mi v Monaku chybí a ze stejného důvodu bych nedokázala žít v Dánsku, kde je život jak podle pravítka.

Kde by vás tedy bavilo žít?

Těžko říct. Prakticky neexistuje místo, kam bych se nepodívala, a proto dobře chápu význam věty „Všude dobře, doma nejlíp“. Mně to připomíná Coelho Alchymistu: člověk hledá poklad všude jinde a nakonec ho najde tam,

kde se narodil, kde jsou mu lidé nejbliž, kde může být sám sebou. A Praha zůstává mým domovem, i když sem teď létám hlavně kvůli práci v nadaci: charitu přes skype dělat nejde.

Těsně poté, co jste založila svou nadaci, jste mluvila o tom, že spokojená budete, až nebudou existovat dětské domovy. Jak spokojená jste po třinácti letech?

Já vím, že to znělo příliš odvážně, ale chci stále věřit, že se nám to jednou podaří. Když v rozhovorech zpětně čtu, čeho všeho jsme kdy chtěli dosáhnout, těší mě, že velkou část z toho se podařilo realizovat. Jsou ale samozřejmě věci, které jsou v zahraničí naprosto běžné, jako třeba profesionální péstounská péče. My se na ni pomalu, ale jistě připravujeme až nyní. Proto podporujeme projekt, který do České republiky přiveze osvědčenou britskou metodiku a připraví profesionální školitele, kteří budou dál pracovat s péstouny.

Je to úspěch, nebo naopak?

Podle mě je skvělé, že se péstounská péče bude profesionalizovat a péstouni budou na své poslání dobře připraveni. To je docela důležitá věc, ale bohužel doposud nebylo vzdělávání péstounů a jejich příprava jednotná. Také zde chybí zahraniční zkušenosti. V Británii si péstouni mohou vzít do péče maximálně tři děti, u nás žádný limit není. Vezmete si třeba do rodiny deset dětí,

NADACE TEREZY MAXOVÉ

V roce 1996 navštívila Tereza Maxová pražský kojenecký ústav. O dva roky později založila Nadaci Terezy Maxové, která se pomocí opuštěným dětem věnuje komplexně. Svě nadaci byla schopna zajistit podporu takových jmen, jako jsou monacký princ Albert, zpěváci Bryan Adams nebo Bono Vox. Novým projektem pro rok 2010 je zajištění odborných školitelů, kteří budou poskytovat vzdělání, podporu a ochranu péstounským rodinám. Nic takového totiž dosud oficiálně neexistuje. Míží tak další z bariér, které bránily tomu, aby se opuštěné děti zdržovaly v dětských domovech déle, než je bezpodmínečně nutné. Nadace patří k profesionálním subjektům českého neziskového sektoru, je aktivním členem Fóra dárců. Svou dosavadní činností přerozdělila Nadace Terezy Maxové více než 180 milionů korun.

Pomoci můžete nákupem produktů Teribear v síti obchodů Interspar nebo podpořit děti v Novém Strašecí zakoupením vybraných výrobků Oriflame. www.terezamaxovadetem.cz

”Toto FOCENÍ bylo výjimečné: protože bylo bez MAKE-UPU. Ale jak říká moje maminka, PŘIROZENOST a čistota stylu má svůj PŮVAB v každém věku.“

STYLING: SOŇA JAVOLIAKOVÁ, VISAGE SUPERVIZE A HAIRSTYLING: RENATA ZELINKOVÁ / ORÉAL PROFESSIONNEL

„V Monaku mi schází
ROZDÍLNOST. Baví mě MÍSTA,
kde je VEDLE SEBE rockový KLUB
a luxusní RESTAURACE.“

kteří si v životě užily své a mají svou zátěž, a pak můžete mít problém, jak je zvládnout. Chybí zde i systém speciálních služeb pro pěstouny, které jim pomáhají v případech, že se ocitnou v potížích, a radí, kam se obrátit. Pěstouni si sice spoustu informací vyměňují mezi sebou navzájem, ale potýkají se s velkými výzvami a ne vždy dostanou tu správnou podporu. Nadace by proto chtěla podporovat systémové změny, které podmínky pro pěstouny zlepší.

Jaký je přesně rozdíl mezi adoptivní a pěstounskou péčí?
Adopce je osvojení: přebíráte na sebe veškerou odpovědnost od finanční až po fyzickou. Dítě získává vaše příjmení a je vaše stejně jako dítě biologické. Kdežto v případě pěstounství z vás státní udělá jakéhosi vychovatele, dá vám příspěvek, vy si dítě vezmete do péče. Obojí je záslužné, ale náročné. Měla byste na to být dobře připravena, ať víte, co vás čeká. Jednotná, státní garantovaná kvalitní příprava dnes u nás neexistuje.

Kdo si bere dítě do pěstounské péče?

Často jsou to lidé nábožensky založení, kteří chtějí pomoci. Mnohdy si berou do péče i děti postižené. Ale i zdravé děti mají své problémy. Pocházejí z problematických rodin, častokrát jsou týrané, zneužívané, poznamenané například i smrtí jednoho z rodičů. Tyhle děti potřebují terapeutickou pomoc, a ne vždy si rodina může vědět rady.

Vy sama jste kurs pro pěstouny absolvovala. Co vás nejvíce překvapilo?

O pěstounství uvažuji, mám dvě zdravé děti a ráda bych nějakému dítěti pomohla. Přemýšlela jsem, že bych začala pečovat o nějakého staršího klučínku, který by se stal takovým Tobíkovým starším bráchou. Ale dozvěděla jsem se, že už tohle je špatná úvaha. Rodina by si údajně neměla brát do péče dítě, které je starší než její prvorozené. Vaše vlastní dítě by to mohlo traumatizovat, protože jako prvorozené zaujímá v rodině nějakou pozici, v případě Tobiase už téměř deset let. A kdyby mu přišel domů jakoby starší bratr, nemusel by se s tím dobře srovnat. A takových věcí, které by člověk bral úplně normálně, je spousta a v závěru mohou způsobit průšvih. Samozřejmě další komplikací je i to, že žijí s cizincem v zahraničí, což není jednoduchá výchozí pozice pro aklimatizaci dítěte, které by to nemuselo bez obtíží zvládnout.

Nehrozí u principu pěstounství nebezpečí, že ho někdo začne dělat čistě jako zaměstnání?

Nebezpečí zneužití hrozí u čekoholi. Důležitá je metodika, vzdělávání a důsledné prověření. Srovnajte to s učiteli: taky vychovávají novou generaci, taky jim svěrujeme děti do péče, státní je platí, ačkoli mizerně, ale učitel je na to školený. Musí mít vysokou školu a pedagogické vzdělání, aby se mohl o děti starat. Stejně by to mělo být u pěstounů: ať jsou vzdělaní, ať jsou placeni. Ať pěstounství klidně dělají jako povolání. Jestli bude méně dětí v dětských domovech, je to správná cesta. ■

PRO DĚTI V NOVÉM STRAŠECÍ

V září loňského roku byla odstartována akce, kterou podporuje partner celého projektu, kosmetická firma Oriflame. Na konto Oriflame dětem můžete přispět zakoupením jednoho z unikátních charitativních výrobků opatřených logem akce. V každém z katalogů Oriflame najdete kolekci se speciálním designem, ve které je hrnek, plyšová zebra, polštář a deka se zebřím vzorem a dětské pexeso. Z každého prodaného kusu putuje na konto Nadace od 35 do 90 Kč. Koupit si můžete i certifikát v hodnotě 500 korun. Z prodeje charitativní řady Oriflame pak Nadace

Terezy Maxové podporuje dětský domov v Novém Strašecí

a rodinná centra. Jde o unikátní projekt, který je určen dětem vyrůstajícím v tamním domově a jeho cílem je pomoci jim vrátit se domů. „Pokud se tato naše aktivita v praxi osvědčí, rozšíříme jej na co nejvíce domovů po celé České republice,“ dodává Tereza Maxová.

www.oriflame.cz

